

Internprissättning vid återförsäkring

Återförsäkring innebär att försäkringsföretag försäkrar sina åtaganden mot kunder hos andra försäkringsföretag. Ibland sker sådan återförsäkring hos ett återförsäkringsföretag inom samma koncern. I artikeln kommenteras hur premiesättningen bör ske enligt armlängdsprincipen vid gränsöverskridande återförsäkring inom en försäkringskoncern.

1 Vad är återförsäkring – innebörd och syften

Försäkring innebär ett erbjudande om skydd mot de ekonomiska aspekterna av risk, t.ex. med avseende på egendom, hälsa och liv. Ett försäkringsföretags huvudsakliga verksamhet består i att mot erhållande av ersättning (försäkringspremier) ta över risker som privatpersoner eller företag inte själva vill eller kan bära. Genom försäkring sprids på så sätt risken mellan ett stort antal personer, eller företag, vilka som ett kollektiv kan bära kostnader vid skadefall som en enskild person, eller företag, inte kan klara att täcka ensamt.

Vid återförsäkring är båda parter försäkringsföretag. Återförsäkring innebär förenklat uttryckt att ett försäkringsföretag köper en försäkring, utfärdad av ett annat försäkringsföretag, för att minska sin risk och skydda sig mot förluster genom försäkringsfall. Det förstnämnda försäkringsföretaget ansvarar ensamt gentemot sina kunder, men kan genom att betala premier till andra försäkringsföretag överföra hela eller del av sin risk som det har iklätt sig. Ett försäkringsföretag kan både ta emot andra försäkringsföretags risker och avge egna risker till andra försäkringsföretag. Ett försäkringsföretag som avger egna risker (avgiven återförsäkring) kallas cedent, medan ett försäkringsföretag som mottar andras risker (mottagen återförsäkring) benämns återförsäkrare eller reassuradör. Ett försäkringsföretag som inte självt meddelar direktförsäkring till kunder, utan uteslutande tar emot och avger andra försäkringsföretags risker benämns "återförsäkringsföretag". Ett försäkringsföretag som meddelar direktförsäkringar till kunder (privatpersoner och företag) benämns direktförsäkringsföretag.

Ur återförsäkringsföretagets synvinkel innebär återförsäkring att företaget mot ersättning tar över andra försäkringsföretags risker. Om det är en stor risk som övertas genom återförsäkring, kan riskbeloppet överstiga det övertagande bolagets s.k. självbehåll.¹ Följden blir att återförsäkringsföretaget också behöver skydda sig genom återförsäkring. På så sätt kan återförsäkring ske bakåt i många led, s.k. retrocession.

¹ Självbehållet är det högsta ansvar som ett försäkringsföretag får ta per risk eller per skadehändelse, utan att ha en återförsäkring.

Återförsäkring har flera olika syften. Självbehållet sätter en gräns för den högsta risk som ett försäkringsföretag kan behålla för egen räkning. Det gör att företaget har ett behov av att kunna återförsäkra den del av risken som företaget har iklätt sig som överstiger belopp motsvarande självbehållet. Därigenom ges försäkringsföretaget teckningskapacitet, dvs. möjlighet att teckna försäkringsbelopp som är många gånger större än vad företaget självt utan återförsäkring skulle kunna bära. Ett annat syfte – ofta huvudsyftet – är att skydda försäkringsföretaget mot katastrofskador, dvs. omfattande mycket stora skador. Genom återförsäkring kan också försäkringsföretagets årliga affärsresultat jämnas ut mellan åren. Av dessa skäl poängteras ofta att återförsäkring spelar en avgörande roll för att säkra den finansiella stabiliteten i försäkringsföretagen.² Ett syfte som har aktualitet är möjligheten att genom återförsäkring bättra på solvensmarginalen eller öka kapitalbasen. Solvens II-direktivet³ kommer att innebära högre krav på kapital hos försäkringsföretag, vilket bedöms leda till ett ökat framtida behov av återförsäkring. Återförsäkring kan ses som ett substitut för ett försäkringsföretags egna kapital och är därför ett sätt att stärka företagens kapital och därmed långsiktiga överlevnad. Solvens II-regelverket är inte färdigt men förväntas innebära skärpta krav såväl vad gäller beräkning av kapitalbas som kapitalkrav.

På återförsäkringsmarknaden finns det företag som är mäklare. Sådana återförsäkringsmäklare fungerar som en förmedlande länk mellan direktförsäkringsföretag och återförsäkringsföretag.

2 Olika former av återförsäkring

Vid återförsäkring skiljer man mellan två olika tillvägagångssätt för försäkringsgivaren att återförsäkra sig. S.k. *obligatorisk* återförsäkring innebär att försäkringsgivaren och återförsäkringsföretaget har slutit ett avtal som binder parterna för framtiden varigenom försäkringsgivaren är förpliktigad beträffande ett visst försäkringsbestånd att framgent återförsäkra sig hos återförsäkringsföretaget, samtidigt som återförsäkringsföretaget på motsvarande sätt har skyldighet att ta emot återförsäkring på de villkor som avtalet anger. Vid *fakultativ* återförsäkring är försäkringsgivaren däremot inte bunden av ett för framtiden gällande avtal, utan varje enskild försäkringsrisk återförsäkras individuellt genom särskilt avtal hos valfritt återförsäkringsföretag, givetvis under förutsättning att det senare företaget är villigt att ta på sig risken. Fakultativ återförsäkring används t.ex. då extra kapacitet behövs för en enskild, ofta stor, risk eller då risken inte täcks av redan befintliga (obligatoriska) återförsäkringsavtal.

Beträffande villkoren för återförsäkring skiljer man mellan två huvudformer. Vid s.k. *proportionell* återförsäkring får återförsäkringsföretaget en viss andel av den ursprungliga premien som försäkringstagaren har betalat och

² Prop. 2007/08:40 s.51.

³ Solvens II är det framtida solvensregelverket för försäkringsföretag, Direktiv 2009/138/EG.

övertar i gengäld samma andel av ansvaret för skadan som är förenad med risken. Den proportionella återförsäkringen kan i sin tur delas in i två former. *Kvotåterförsäkring* innebär att alla försäkringar inom ett försäkringsbestånd återförsäkras med samma procentuella andel. Återförsäkringsföretaget erhåller således en viss kvotandel av alla premier och står för motsvarande andel av samtliga utbetalningar till följd av skador. *Excedentåterförsäkring* innebär att behovet av återförsäkring anpassas efter storleken på varje individuell risk, varvid endast den del av varje enskild risk som överstiger ett visst belopp återförsäkras (dvs. endast det överskjutande beloppet, excedenten, återförsäkras). Det innebär att en mindre försäkringsrisk kanske inte återförsäkras alls, medan en större risk är till största delen återförsäkrad.

Den andra huvudformen av återförsäkring är *non-proportionell* återförsäkring. Som namnet anger är vid denna typ av återförsäkring återförsäkringsföretagets ansvar inte proportionellt till den andel företaget erhållit av premierna. Även non-proportionell återförsäkring kan delas in i två former. S.k. *Excess of loss*-återförsäkring innebär att återförsäkringsföretagets ansvar inträder först då en skada, eller de sammanlagda skadorna inom ett försäkringsbestånd, överstiger ett visst belopp. Alla skador som stannar under detta belopp bärs i sin helhet av direktförsäkringsföretaget, medan de skador som överstiger beloppet helt bärs av återförsäkringsföretaget (dock är återförsäkringsföretagets ansvar begränsat till ett visst högsta belopp). S.k. *Stop-loss*-återförsäkring omfattar, till skillnad från *Excess of loss*-återförsäkring som avser enskilda skador, det sammanlagda skadefallet under ett år. Denna form av återförsäkring beaktar alla skador inom ett försäkringsbestånd, stora som små, men återförsäkringsföretagets ansvar inträder inte förrän summan av dessa skador under ettårsperioden överstiger ett visst minsta belopp. *Stop-loss*-återförsäkring syftar till att ge försäkringsföretaget skydd för det fall det sammanlagda skadefallet under året blir exceptionellt stort.

De olika återförsäkringsformerna har det gemensamt att som regel endast en viss andel av risken återförsäkras, varvid resterande andel av risken – självbehållet – ligger kvar hos direktförsäkringsföretaget.

3 Återförsäkringspremier – avdrag vid inkomsttaxeringen

Erlagda premier för återförsäkring är normalt en avdragsgill utgift för ett försäkringsföretag.⁴ En förutsättning för avdragsrätt är dock att återförsäkringen innebär en reell överföring av försäkringsrisk till återförsäkraren. Om återförsäkringen inte minskar risktagandet hos direktförsäkringsföretaget är det inte

⁴ Premier för återförsäkring inom ramen för ett livförsäkringsföretags verksamhet som beskattas med avkastningsskatt enligt lagen (1990:661) om avkastningsskatt på pensionsmedel är dock inte avdragsgilla vid inkomsttaxeringen; detta följer av 39 kap. 3 § inkomstskattelagen (1999:1229), IL.

fråga om ett reellt återförsäkringsavtal, varför avdrag inte kan erhållas i ett sådant fall.⁵

Återförsäkring kan ske externt på den internationella återförsäkringsmarknaden, t.ex. hos stora europeiska återförsäkringsföretag som t.ex. Munich Re, Hannover Re och Swiss Re. Återförsäkring kan dock även ske internt inom en koncern, t.ex. hos ett särskilt återförsäkringsföretag som har bildats inom koncernen med syfte att motta återförsäkring från övriga direktförsäkringsgivare. Etablerandet av ett sådant återförsäkringsföretag inom en försäkringskoncern kan ha flera olika syften. Vid återförsäkring hos ett företag inom koncernen kan ytterligare ett krav för avdragsrätt komma att ställas, nämligen att premierna för återförsäkringen är marknadsmässiga. I synnerhet när försäkringskoncernens återförsäkringsföretag är etablerat i ett annat land än Sverige, kanske i en lågskattejurisdiktion, blir denna fråga högaktuell. Om de koncern-interna premierna för återförsäkring överstiger vad som utgör marknadsmässiga premier, betraktas den del som överstiger marknadsmässig nivå som (ej avdragsgill) utdelning alternativt (ej avdragsgillt) kapitaltillskott, beroende på i vilken riktning betalningen sker inom koncernen.

4 Allmänt om internprissättning

Vid återförsäkring mellan närstående företag över landsgränserna, liksom vid andra varu- och tjänstetransaktioner, gäller principen om prissättning på armlängds avstånd ("at arm's length"). Denna princip följer av OECD:s riktlinjer på internprissättningsområdet.⁶ Armlängdsprincipen innebär att gränsöverskridande transaktioner mellan närstående företag ska prissättas som om transaktionen hade gjorts mellan oberoende företag. I Sverige är det den s.k. korrigeringsregeln i 14 kap. 19 § IL som ger uttryck för armlängdsprincipen. 14 kap. 19 § IL innebär att man vid beskattning av ett svenskt företag bestämmer beskattningsunderlaget i enlighet med det pris som skulle ha gällt mellan oberoende företag vid en jämförbar transaktion under samma omständigheter. För att en korrigering av det svenska företagets skattepliktiga resultat ska kunna göras krävs således att företaget avtalat om villkor som avviker från vad som skulle ha avtalats mellan icke-närstående. Med stöd av korrigeringsregeln kan Skatteverket t.ex. vägra avdrag för återförsäkringspremier till den del de överstiger en marknadsmässig premie.

Vid tillämpning av 14 kap. 19 § IL kan vägledning hämtas i OECD-riktlinjerna.⁷ I OECD:s riktlinjer finns fem olika metoder angivna som kan använ-

⁵ Motsvarande krav uppställs i skuldtäckningssammanhang, se prop. 2007/08:40 s. 71 f. I det sammanhanget poängteras att försäkringsföretag inte kan undgå skuldtäckningskrav genom återförsäkring som inte minskar risktagandet, dvs. krav uppställs på att återförsäkringen utgör ett reellt återförsäkringsavtal (prop. 2007/08:40 s.72).

⁶ 1979 års rapport "Transfer Pricing and Multinational Enterprises", som 1995 ersattes av OECD Transfer Pricing Guidelines for Multinational Enterprises and Tax Administrations, senast uppdaterad 2010.

⁷ RÅ 1991 ref. 101.

das för att avgöra om prissättningen i det konkreta fallet mellan närstående är förenlig med armlängdsprincipen. De s.k. transaktionsbaserade metoderna är följande: marknadsprismetoden (comparable uncontrolled price method, CUP), återförsäljningsprismetoden (resale price method, RPM) och kostnadsplusmetoden (cost plus method). De återstående två metoderna utgörs av s.k. transaktionsbaserade vinstmetoder: vinstfördelningsmetoden (profit split method, PSM) och nettomarginalmetoden (transactional net margin method, TNMM).

OECD:s riktlinjer kräver att den i varje enskilt fall mest lämpliga pristestningsmetoden väljs av de skattskyldiga. Valet av metod ska ske baserat på ett flertal kriterier, bl.a. tillgängligheten på tillförlitligt material. Om flera metoder skulle anses vara likvärdigt tillämpliga i ett enskilt fall, uttrycker OECD en preferens för marknadsprismetoden.

Det föreligger skyldighet för svenska företag att dokumentera sin internprissättning, dvs. det finns krav på dokumentation av gränsöverskridande transaktioner med närstående företag. Reglerna finns numera i 39 kap. 15–16 §§ skatteförfarandelagen (2011:1244). För dokumentationen finns en rad formkrav vilka återfinns i föreskrifter från Skatteverket.⁸ Dessutom finns ett meddelande från Skatteverket⁹ som anger mer i detalj vad verket anser krävs för en fullgod dokumentation. Skatteverket har den primära bevisbördan för att felprissättning ägt rum, men utan dokumentation övergår denna bevisbörda i praktiken till den skattskyldige.¹⁰

5 Internprissättningsanalys och -dokumentation vid återförsäkring

Koncernintern återförsäkring över landsgränserna innebär i första hand att bedöma om premien som direktförsäkringsföretaget betalar för att avge återförsäkring är armlängdsmässig. Återförsäkringsavtalet kan därutöver innebära att en kommission – återförsäkringskommission – ska erläggas av återförsäkringsföretaget till direktförsäkringsföretaget. Om detta är fallet kan transaktionen göras på nettobasis, innebärande att direktförsäkringsföretaget betalar premien, minskad med kommissionen, till återförsäkringsföretaget (dvs. det görs en nettobetaling från direktförsäkringsföretaget till återförsäkringsföretaget, vilken betalning utgörs av premien minus den kommission direktförsäkringsföretaget eventuellt erhåller till följd av att det avger återförsäkring). Återförsäkringskommissionen är till för att täcka direktförsäkringsföretagets omkostnader förenade med marknadsföringen av samt meddelandet och administrationen av försäkringarna.

⁸ SKVFS 2007:1.

⁹ SKV M 2007:25.

¹⁰ Jfr Internationella skattehandboken, redaktörer Jan Källqvist och Anders Köhlmark, Nordstedts Juridik, sjätte upplagan, s. 242 samt Anders Allvin och Mikael Wirén, Skattenytt 2010 s. 36.

Då man ska bedöma en återförsäkringstransaktion enligt interprissättningsreglerna är de två huvudfrågorna följande:

- 1) Hade direktförsäkringsföretaget avgivit återförsäkring om det i stället hade varit ett fristående återförsäkringsföretag som hade varit motpart (och inte ett koncernföretag)?
- 2) Kan det visas att premien respektive den eventuella återförsäkringskommissionen är armlängdsmässig?

Beträffande fråga 1 är det enligt vår uppfattning viktigt att kunna förklara och dokumentera det affärsmässiga motivet till att alls ingå avtalet om återförsäkring. Frågan om det affärsmässiga i att avge återförsäkring kan vara en fråga som uppkommer vid en eventuell granskning från Skatteverkets sida. Det är således centralt att i dokumentationen kunna påvisa att det finns en kommersiell grund för återförsäkringstransaktionen.

Avseende fråga 2 ska det inledningsvis poängteras att återförsäkring – på samma sätt som ”vanlig” försäkringsverksamhet – handlar om att fördela risk. Ett återförsäkringsföretag påtar sig en andel av den risk som direktförsäkringsföretaget tagit på sig genom att meddela försäkringar till sina kunder. För att ta på sig en andel av direktförsäkringsföretagets risk tar återförsäkringsföretaget ut en premie. Huvudprinciperna för att prissätta den risk som genom återförsäkringsavtalet överförs till återförsäkringsföretaget är desamma som inom ”vanlig” försäkringsverksamhet. Den aktuariska utgångspunkten vid premiesättning är att premien ska beräknas med utgångspunkt från sannolikheten för skada (innefattande storleken på skadan som måste ersättas) med tillägg för försäkringens omkostnader. För att beräkna premien gör försäkringsföretaget en riskbedömning med ledning i riskstatistik samt kalkyler av beräknade kostnader. Premiesättningen är central eftersom idén om försäkring bygger på att försäkringsföretaget tar över den risk som motsvaras av premien. Bedömningen av risk, och beräkningen av en korrekt premie med utgångspunkt i det, kan ofta kräva aktuariell expertis.

”Vanliga” försäkringar innehåller ofta mer eller mindre standardiserade villkor; återförsäkringsavtal är däremot ofta unika och skraddarsydda för att passa den specifika kunden och/eller försäkringen (försäkringsbeståndet) som avses. Varje återförsäkringsrisk är unik och det är därför enligt vår erfarenhet svårt att rakt av applicera de olika metoder för prissättning som OECD rekommenderar på ett återförsäkringsavtal, utan priset måste ofta beräknas och bestämmas baserat på den individuella situationen. Det innebär bl.a. att (som påpekats ovan) aktuariell expertis bör kopplas in vid sidan av skatteexpertis vid genomförandet av internprissättningsanalysen och -dokumentationen.

En första utgångspunkt kan vara att undersöka om marknadsprismetoden (CUP) kan tillämpas. Denna metod innebär att man gör jämförelser med priser på marknaden där oberoende parter gör transaktioner med varandra, dvs. i detta sammanhang företag som avger eller mottar återförsäkring. Att använda marknadspriser som jämförelsenorm kan vara möjligt i någon av följande situationer:

- 1) det närstående direktförsäkringsföretaget har nyligen köpt samma åter-

försäringsskydd på marknaden (dvs. en intern CUP). I denna situation undersöker man om det internt finns en jämförbar transaktion som det närstående direktförsäkringsföretaget haft med ett oberoende återförsäkringsföretag på återförsäkringsmarknaden.

2) ett oberoende externt återförsäkringsföretag tillämpar samma villkor som det koncerninterna återförsäkringsföretaget, såsom retrocessionär eller medförsäkrare i samma återförsäkringsaffär som direktförsäkringsföretaget deltar i med det koncerninterna återförsäkringsföretaget (även detta är en intern CUP).

3) ett oberoende externt direktförsäkringsföretag tillämpar samma villkor vid återförsäkring hos ett oberoende externt återförsäkringsföretag på återförsäkringsmarknaden (detta är en extern CUP, dvs. en jämförelse görs med två externa företag som sinsemellan är oberoende).

Kraven på verklig jämförbarhet är dock högt ställda, vilket enligt vår erfarenhet gör att marknadsprismetoden (CUP) vid återförsäkring sällan kan tillämpas. Återförsäkringsavtal är nämligen – som påpekats ovan – ofta unika, dvs. avtalen är skraddarsydda med hänsynstagande till storleken på affären, riskerna, villkoren m.m. i just det försäkringsbestånd som avses med återförsäkringen. Därtill kommer att marknadsförhållandena på återförsäkringsmarknaden (tillgång och efterfrågan) ibland kan växla betydligt från år till år, vilket försvårar jämförelser. Mot denna bakgrund hänvisas man ofta till andra metoder för att visa och dokumentera iakttagandet av armlängdspris vid återförsäkring.

Ibland gör försäkringsföretag gällande att ”koncernintern återförsäkring prissätts på exakt samma grunder som företaget tillämpar vid återförsäkring hos externa parter”. I praktiken kan det dock ofta vara så att ett sådant påstående inte håller vid en närmare granskning. T.ex. krävs dokumentation för att en sådan intern metodik verkligen existerar och tillämpas, interna kontrollmekanismer för säkerställandet av iakttagandet av policyn, att samma antaganden och prismodeller verkligen tillämpas som vid extern återförsäkring, och sist men inte minst att verkliga förhandlingar med ett oberoende återförsäkringsföretag verkligen har ägt rum i den specifika transaktionen som ska prövas.

Svårigheterna med att tillämpa marknadsprismodellen (CUP) har lett till att nettomarginalmetoden (TNMM) ofta bedöms som den mest tillförlitliga metoden för att analysera och dokumentera prissättningen vid återförsäkring.¹¹ Nettomarginalmetoden innebär att prissättningen kontrolleras genom att man jämför transaktionens nettovinstmarginal med nettomarginaler som andra jämförbara utomstående företag erhållit i jämförbara transaktioner. Vid återförsäkring jämför man avkastningen på kapital med avseende på återförsäkringsaffären, med avkastning på eget kapital, eller avkastningen på tillgångar, hos jämförbara försäkrings- eller återförsäkringsföretag under

¹¹ Jfr Lisa Casley m.fl., BNA Tax Management, Transfer Pricing Report, Vol. 16, No. 21, 2008, s. 815 f.

närliggande tidsperiod. Härvid kan man antingen använda direktförsäkringsföretaget (som avger återförsäkring) eller det koncerninterna återförsäkringsföretaget (som mottar återförsäkring) som den part som testas. Använder man direktförsäkringsföretaget som den part som bedöms, blir syftet att visa att beslutet om att återförsäkra sig åtminstone är ekonomiskt neutralt med avseende på avkastning på kapital. Med andra ord är syftet att visa, att ersättningen som direktförsäkringsföretaget får för att avge återförsäkring (återförsäkringskommissionen) är på en sådan nivå att avkastningen på kapital är åtminstone densamma som den var före avgivandet av återförsäkringen.

Att använda direktförsäkringsföretaget som den part som testas kan dock vara förenat med osäkerhet¹², varför det mest accepterade tillvägagångssättet är att använda det koncerninterna återförsäkringsföretaget som den part som testas, dvs. man jämför kapitalavkastningen hos detta företag med andra jämförbara (åter)försäkringsföretag. Då man bedömer den skäligen nivån på avkastningen på det koncerninterna återförsäkringsföretagets kapital, är det dock nödvändigt att bedöma i vilken mån kapitalet ifråga är verkligt riskkapital, till skillnad från överskottsmedel, vilket sannolikt är förenat med lägre risk att förloras. Den jämförda avkastningen på kapital kommer således att bestämmas av typen av kapital och den med detta kapital förenade jämförda risknivån.

Oavsett metod måste det kunna visas att direktförsäkringsföretaget har behållit tillräcklig vinst med avseende på de premier som slussats vidare genom återförsäkringstransaktionen. En internprissättningsanalys och -dokumentation bör ha som mål att visa detta, samtidigt som den ska visa att det koncerninterna återförsäkringsföretaget kan förväntas erhålla en vinst (avkastning) på samma nivå som den som oberoende återförsäkringsföretag erhåller under motsvarande tidsperiod.

I vissa fall kan flera jämförelsemetoder användas tillsammans för att testa om ett pris är armlängdsmässigt. Detta gäller i synnerhet vid återförsäkring. Som ett komplement till nettomarginalmetoden (TNMM) kan man t.ex. kontrollera om den premie som ska bedömas är på ungefärlig samma nivå som den som förekommer på marknaden vid andra liknande återförsäkringstransaktioner. Detta är något som i vissa fall en internprissättningsdokumentation bör kompletteras med. Dvs. det blir här fråga om att jämföra med priser på marknaden utan att testet nödvändigtvis uppfyller kraven för att kvalificera som en ”riktig” marknadsprismetod (CUP) – t.ex. kan kravet på verklig jämförbarhet inte vara helt uppfyllt.

Avslutningsvis kan noteras att offerter på återförsäkring inhämtade från återförsäkringsmäklare ibland framhålls som bevis för att styrka att marknads-mässigt pris iakttagits vid koncernintern återförsäkring. Sådana offerter kan vara värdefulla för att få en uppfattning om vilka nivåer på premier, respektive återförsäkringskommissioner, som förekommer på marknaden. Det går dock inte att enbart förlita sig på offerter från återförsäkringsmäklare, bl.a. för att

¹² Angående skälen härtill, se Lisa Casley m.fl. s. 816.

verkliga förhandlingar bör ha ägt rum för att offerterna ska vara tillförlitliga. Verkliga förhandlingar leder som regel till ändringar av villkor etc., något som i sin tur kan påverka priset. Enbart mäklaroffert, som inte har följts av verkliga förhandlingar, räcker därför enligt vår uppfattning inte alltid som tillräckligt bevis på armlängdsprissättning.

6 Slutsatser

Vår erfarenhet är att koncerninterna återförsäkringsavtal inte bara är komplexa och utmanande att prissätta på ett korrekt sätt, utan dessutom ofta innefattar betydande belopp. Detta innebär potentiellt stora skatterisker för försäkringsföretag som ingår koncerninterna återförsäkringsavtal utan att ta svårigheterna på allvar. Korrekt prissatta kan avtalen dock ofta innebära ett sätt att i flera avseenden optimera effektiviteten i en över landsgränserna bedriven försäkringsverksamhet.

Lennart Staberg och Pär Magnus Wiséen är skattejurister vid PwC i Stockholm.